ATUNCI CÂND TE CONTOPEŞTI CU SOARTA

Încercam să privesc cu detaşare ineditul decor din cabinetul psihiatrului. Erau acolo, într-o amalgamare ce ar fi putut lesne apărea ca fiind fără sens, medalii, timbre, fotografii de familie, instantanee din confruntări sportive. Poate că, la rându-mi, mi-aş fi dorit să pătrund în mintea medicului, pentru a şti cu adevărat ce îl fascina mai mult... ce îşi dorea cu adevărat de la viaţă.

Sesizând că eram undeva departe, în interiorul cabinetului şi totuşi în afara sa, mi se adresă pe neaşteptate:

- Şi ziceţi că, deşi sunteţi o persoană care crede în paranormal, fascinată de legende ale castelelor medievale bântuite şi altor asemenea lucruri, aţi ajuns, după un şir de întâmplări inexplicabile, să nu mai înţelegeţi absolut nimic din ceea ce vi se întâmplă, să nu mai puteţi dormi noaptea căutând o explicaţie logică, să fiţi bântuit de gândul sinuciderii...

- Întocmai, am răspuns apăsat, neputându-mi dezlipi privirea de la un instantaneu surprins, cel mai probabil, în Scoţia.

- Pentru a vă putea ajuta, trebuie să ştiu toată povestea, să-mi furnizaţi toate elementele care v-au adus până în această situaţie.

- Se pare că este ultima mea şansă. Îmi cer anticipat scuze pentru că este o poveste lungă, pe care, dacă nu v-o relatez în întregime, aţi putea să nu înţelegeţi cazul meu. S-ar putea să dureze mai multe şedinţe.

- Vă rog, rosti doctorul, schiţând un gest larg. Sunt aici doar ca să vă ascult.

- Totul a început demult, pe vremea dictaturii comuniste. Vă spun asta nu pentru că story-ul meu ar avea vreo conotaţie politică, dar acest amănunt îşi are importanţa sa... Veţi vedea la momentul potrivit. Mă refugiam în nuvelele mele şi în relaţia cu Sonia, soţia mea, încercând să rezist, atât cât îmi stătea în putinţă, absurdităţii vremurilor. Era un soi de detenţie morală.

- O, ştiu! exclamă doctorul, într-un acces de sinceritate nevoalată. Cu toţii am trecut prin asta.

- La un moment dat, am cunoscut un scriitor foarte talentat, într-un cerc de prieteni. Am să încerc să vă redau cât mai exact evenimentele care au urmat, iar figura lui Dan Tropovici mă voi strădui să o creionez cât mai obiectiv cu putinţă. În acea seară, s-au recitat multe versuri, s-a discutat despre sensul omenirii, despre misterul existenţei umane. Am fost fascinat de poeziile lui Dan şi de unele dintre aforismele sale, mi se părea că răspund în bună măsură propriilor întrebări. Ne-am întreţinut multă vreme.

La sfârşit, am făcut schimb de numere de telefon, urmând să reluăm legătura după o vreme. Când i-am povestit Soniei despre noua mea cunoştinţă, a părut încântată. Mi-a spus că, probabil, de mult timp aveam nevoie de cineva cu aceleaşi preocupări (ea cocheta doar cu desenul) pentru o reală confruntare de opinii.

Cam tot în aceeaşi perioadă, am avut un accident straniu. Mergeam mult cu bicicleta, era un mod de a pune cât de cât şi muşchii în funcţiune, iar într-o seară era cât pe-aci să intru în plin într-o fată care ieşea de la şcoală. "Eşti bine?", am întrebat-

o, aproape cuprinzând-o în braţe. "E în regulă, sunt bine", mi-a răspuns, fremătând din tot trupul. Tremura de frig, sau de emoţie, nu mi-am putut da bine seama.

Am avut un sentiment clar, inexplicabil, de deja-vu, ca şi cum scena impactului cu şcolăriţa s-ar fi produs deja, şi nu o dată, ci de zeci de ori... Atunci nefăcând altceva decât să retrăiesc momentul. Am încercat să plec, dar m-a oprit cu un gest delicat, pentru a mă întreba ceva.

"Ai ascultat vreodată *Sorrow becomes me*? E o piesă foarte bună *Rain fell within...".*

Îi simţeam respiraţia proaspătă în nări. Nu înţelegeam de ce îmi pusese întrebarea.

"Nu... Dar am s-o caut... Promit că am s-o caut", i-am răspuns, apoi m-am îndepărtat.

Oh... cam acestea sunt datele introductive. Despre restul, am să vă povestesc pe larg data viitoare.

- Vă aştept, rosti medicul, zâmbind uşor.

*

Privesc fix orologiul din perete şi simt - pentru a câta oară? - că mă podideşte plânsul. Oare toate acestea chiar s-au întâmplat? Oare chiar mi s-au întâmplat **mie?** Cred că singurul sentiment mai cumplit decât acela al lucrului pe care nu-l mai poţi îndrepta este acela de a şti că cineva suferă din cauza ta. Dar încă nu pot şti. Trebuie să am răbdare. Să aflu.

Am luat una dintre pilulele antidepresive şi mi-am aprins o ţigară. Fumul se ducea dens, în gol, ca şi cum ar fi avut o ţintă fixă. Printre lacrimi, am privit icoana mea preferată - era o pictură rusească alegorică, înfăţişându-l pe Crist întorcând, simbolic, şi obrazul celălalt.

Nu. NU. **Nuuuuuuu!** Vreau să mor. Acum. Aici.

Să ştiu că ziua de mâine se va îneca în neant. E preferabil torturii pe care trebuie s-o îndur.

În micuţa sală de aşteptare, am simţit aproape că-mi pierd răbdarea. Caniche-ul alb şi pufos al doamnei dinaintea mea mă enerva, la fel şi ţâncul familiei care sosise prima la consultaţie, ba chiar şi juna cu aer de vampă care îşi lăcuia unghiile chiar acolo. Totul mă enerva. De-a dreptul absurd, de parcă discuţia ce avea să urmeze, cu medicul psihiatru, mai putea aduce vreo urmă de lumină în viaţa mea. De parcă se mai putea schimba, cu adevărat, ceva.

Poate că nerăbdarea mea era la fel de stupidă - un fel de grabă de a auzi din partea specialistului următoarele: nu, într-adevăr nu se mai poate face nimic.

- Relaţia mea cu Dan Tropovici a decurs într-un mod firesc. Ne întâlneam dimineţile, la o cafea, seara, la o bere, discutam, făceam schimb de impresii. Avea o figură plăcută, care îţi inspira prietenie şi încredere, deşi era pe trei sferturi chel. Reuşea să umple acel gol determinat de lipsa de comunicare, era ca un jucător de tenis care îţi returna orice minge în teren. Intelectual şi rafinat, totodată.

- Era ca un model pentru dumneavoastră? mă descusu doctorul, cu un accent straniu, de parcă ar fi fost o curiozitate personală.

- Da... O pot spune fără să exagerez. Nu făceam neapărat o comparaţie între noi doi, dar în multe privinţe era ca un model, în sensul că l-aş fi dat de exemplu oricărui scriitor aspirant. Una dintre primele noastre discuţii a fost despre sursa de inspiraţie a artistului. "Dan, eu cred că sursa nu este mai departe de lumea în care trăim, reflectată în noi înşine... Droguri, beţia simţurilor, astea sunt teribilisme... Îţi trebuie doar un unghi din care aceeaşi realitate n-a mai fost văzută... sau a fost văzută de foarte puţini". "Da. Şi eu cred acelaşi lucru. E ca şi cum ai pătrunde într-o lume paralelă, ca şi cum ai avea o oglindă magică... Depinde însă şi de cum ştii s-o foloseşti". "Sincer, te admir. Puţini au harul tău şi, totodată, o asemenea sinceritate şi spontaneitate". "Mulţumesc... Dar nu e decât un dar de la Dumnezeu".

Deseori, mă luam la întrecere cu mine însumi, îmi testam propriile limite în tentativa de a ţine pasul cu el. Era minunat - o hrană spirituală, un îndemn către devenire şi o reală provocare. Toate acestea păreau că, în bună măsură, caracterizează relaţia noastră.

Ba chiar aş putea spune că şi relaţia cu Sonia devenise mai bună. Nu că iniţial ar fi fost rea în adevăratul înţeles al cuvântului, dar nu mai căutam în conversaţia cu ea lucruri pe care le puteam găsi, de acum, în altă parte. Ba chiar cred că o găseam mai senzuală - deşi sunt convins că asta nu e decât o chichiţă psihologică, descrisă pentru prima oară de Freud în cine ştie ce manual. În fine.

Stau şi acum şi mă întreb - cum să fi rezistat fără ei? Fără un interlocutor ca Dan, fără o femeie ca Sonia? Să te rezumi la o scandare imbecilă, la remarcile unui şef securist şi beţiv, la termenul de-a dreptul cretin de "propăşire", şi să nu ai unde evada. Dar Dumnezeu îţi dă întotdeauna un sprijin. Aproape întotdeauna, m-am corectat şi am oftat adânc.

- Ai simţit cumva că nu poţi atinge profunzimea lui? Şi de aici o serie de complicaţii?

- Nu. Scuze, toate la timpul lor. Nu am cum să procedez decât urmându-mi strict naraţiunea. Ne împrumutam cărţi, albume de artă, discuri. Aşa cum în anii adolescenţei schimbam cu colegii albume Led Zeppelin sau Phoenix, aidoma procedam şi cu Dan, cu opere de o inestimabilă valoare. Mergeam la picnicuri împreună, la munte, în miniexcursii de un week-end. Eram într-adevăr apropiaţi. Mă uimea puţin că nu îmi prezentase niciodată familia, era căsătorit şi avea şi doi copii... Dar n-am insistat. Puteam deveni inoportun, or, numai de aşa ceva nu aveam nevoie în acele momente.

Am reuşit să mă amuz foarte tare la vreo câteva anecdote politice pe care mi le-a povestit. Eram foarte prudent cu acest subiect, se ştie că era ca un teren minat, dar nu m-am putut abţine de la a râde în hohote, într-un cadru intim, la cele auzite. De pildă, una dintre ele suna cam aşa: Într-o sală de clasă, un meşter încerca să fixeze în perete un tablou al lui Ceauşescu, în preajma unei serbări. Dar tabloul cădea mereu şi mereu, antrenând după el şi cuiul care se încăpăţâna să intre prost în perete. De trei ori, de patru ori, până când meşterul, exasperat, exclamă: "Ăsta nu merge bătut. Ăsta trebuie împuşcat!". Ştii, exista şi metoda de batere a unui cui numită împuşcare. E, cum naiba să nu râzi la aşa ceva? Îmi dăduseră lacrimile de atâta râs. Dar, din prudenţă, nu l-am spus mai departe.

Apoi, un moment foarte important al relaţiei noastre l-a constituit discuţia despre

paranormal. În afară de anumite dovezi referitoare la extratereştri şi OZN-uri, pe care le aveau şi americanii, şi ruşii, indiferent despre ce se spunea în mod oficial, şi dincolo de controversele de când lumea privind interpretarea textului biblic, existau imortalizate pe peliculă chiar şi creaturi stranii, translucide, care nu puteau fi decât fantome...

"Crezi în toate acestea?", m-a întrebat. "Desigur", i-am răspuns. "E adevărat că primul pas l-am făcut în faţa unor dovezi irefutabile. Gen fotografii - netrucate - cu fiinţe aparţinând altor civilizaţii, despre care Terra habar n-are. Gen enigme ale mayaşilor. Şi altele. Dar mai sunt şi toate acele mici evenimente stranii, cum ar fi premoniţiile sau telepatia. Cum să îţi explici în mod rezonabil că ai simţit apropierea unui eveniment cu o lună înainte sau că ai primit veşti de la cineva foarte îndepărtat chiar în ziua când te-ai gândit la el, după foarte mult timp? Da, cred, fireşte. În toate acestea".

Mi-a confirmat şi el, prin câteva exemple, că se putea lua totul foarte în serios. La puţin timp după acest schimb de păreri, m-am întâlnit din nou cu şcolăriţa. Colindam prin magazine în căutarea unui cadou pentru o verişoară şi aproape m-am ciocnit de ea. Am avut o emoţie greu de descris - ca şi cum în tot acest timp mi-aş fi dorit să o reîntâlnesc, dar m-aş fi temut că nu e posibil.

Am ajutat-o să-şi strângă vreo câteva lucruri care căzuseră pe jos din pricina impactului cu mine.

- *"Sorrow becomes me..."*... Da, am ascultat-o. E într-adevăr o piesă foarte bună, i-am zis.

- Mă bucur că ţi-a plăcut...

- Îmi laşi un număr de telefon? am chestionat-o, aproape fără să-mi dau seama ce fac.

- Nu... fără numere. Noi doi ne vom reîntâlni sigur... Din ceea ce scepticii numesc "întâmplare", rosti, pe un ton absolut serios.

- Oh, domnişoară, chiar crezi asta? Bine atunci... Voi aştepta negreşit întâmplarea... Îmi poţi totuşi spune cu cine am avut onoarea?

- Clara, rosti şi zâmbi uşor.

- Mihai. Încântat, am replicat şi am schiţat o reverenţă.

*

Apoi, o vreme, am devenit mai apropiat de casă, de Sonia. Alături de ea mă simţeam în siguranţă, ştiam că nimic nu mă poate arunca în incertitudine. Deşi... Un prim semnal în acest sens exista.

Tot acel joc cu Clara... Oare nu era evident că o doresc? Că tânjesc după ea, după o mare pasiune interzisă?

Desigur, ea a început... Prin referirea la acea melodie. Dar, sincer, dacă raportăm totul la discernământul unui adult şi la judecata naivă a unei şcolăriţe, mai are vreo importanţă acest lucru?

Oricum, o dovadă în plus a faptului că nu mă cunosc suficient de bine.

Viaţa îmi părea altfel, renăscusem - dimineţile făceam dragoste cu Sonia, seara, după plictisitorul serviciu, mă întreţineam cu Dan, căutam alte răspunsuri la alte întrebări.

Mă gândeam chiar că nimeni nu-l va putea da jos pe Dan de pe acel piedestal - până într-o dimineaţă, când am avut cea mai mare surpriză a vieţii mele.

Am pătruns în camera în care Sonia se retrăgea de obicei, vrând să-i fac o surpriză. Aveam un mic cadou, şi în acelaşi timp o dispoziţie erotică intensă, deja mă gândeam cum o voi strânge în braţe, cum vom face dragoste...

Cum însă Sonia întârzia sub duş, m-am apucat să răsfoiesc cărţile pe care le avea aruncate în dezordine pe lângă pat. Kafka, Irvin Yalom, Fowles... Mda, se numărau şi printre preferinţele mele. Apoi... Ce avem aici?

Un roman erotic! Era cât pe-aci să mă bufnească râsul! Iată ce lecturi interesante avea Sonia, în timpul liber... Peste câteva minute, voi vedea şi ce lucruri noi a învăţat, mi-am zis, cu o oarecare ironie.

- Sonia! Mai ai mult?

- Imediat, dragă, vin!, i-am auzit vocea din sala de baie.

Era să arunc cartea înapoi de unde o luasem, dar sub un impuls pe care acum îl găsesc inexplicabil, am deschis la prima filă. Acolo am putut zări o mică dedicaţie...

Mulţumesc pentru nopţile petrecute împreună. Al tău, Dan Tropovici.

Am rămas împietrit. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, aş fi zis că e o glumă proastă. O halucinaţie. Am suferit un şoc atât de mare, încât am alergat în camera cealaltă pentru a bea puţină cafea şi a fuma o ţigară.

Însă imediat ce mi-am venit în fire, am luat o decizie. Nu, nu va afla nimic. Nu le voi da de înţeles că ştiu, nici ei şi nici lui. Însă voi întoarce radical foaia.

Peste câteva minute, proaspăt ieşită de sub duş, Sonia încerca să mă acopere cu sărutări.

- Nu acum, iubito... Scuză-mă, am aruncat, într-o doară.

- Oh, ce-i cu tine azi? N-ai chef?

- Mda, nu prea am chef, am continuat mimând aceeaşi indiferenţă.

De fapt, e impropriu spus că mimam. Deja, faţă de ea începusem să nu simt altceva decât indiferenţă.

În aceeaşi seară, m-am retras în camera mea, în compania unei reviste cu tinere dezbrăcate. M-am întins pe spate şi am închis ochii.

Clara... Te iubesc, te doresc, te aştept... Numai pe tine.

Aştept întâmplarea, iubita mea, îngerul meu...

Te simt, eşti aproape...

Am devenit una cu soarta.

Da... Cam necaracteristic pentru un soţ înşelat pentru prima oară în zece ani de căsnicie (aparent) fericită, dar pot spune cu toată sinceritatea că acelea erau gândurile mele.

Mi-a fost foarte greu să mimez detaşarea faţă de Dan Tropovici. De câte ori îl vedeam, nu făceam altceva decât să mi-l imaginez în cele mai intime ipostaze alături de Sonia. Îmi venea să-i sparg capul. Dar, întrucât îmi propusesem un lucru (şi sunt extrem de încăpăţânat atunci când îmi propun cu adevărat ceva), practic, nu i-am dat nimic de bănuit.

Într-o după-amiază, însă, la o bere rece la terasă, lucrurile au luat o întorsătură aproape comică. Am reluat subiectul fragilităţii artistului, al modului în care un scriitor sau un pictor rezistă în faţa lumii, găsindu-şi, totodată, un minunat izvor de inspiraţie.

"Vezi, de multe ori m-am gândit că un artist autentic nu are ce căuta în lumea asta. El, oricum, trăieşte mai mult într-o lume paralelă. Imaginară sau nu - cine ar putea spune? Dar, la o analiză mai atentă, mi-am dat seama că greşesc. Din ce îşi ia toată inspiraţia, ce anume îl contorsionează, îl sfâşie pe dinăuntru suficient cât să creeze capodopere? Deşi ar putea, la fel de bine, să-l şi distrugă. Nu aceeaşi lume? E un preţ greu - dar care am realizat că merită cu prisosinţă plătit". "Şi eu am făcut acelaşi raţionament", îmi răspunse Dan. "Din ce aminteai se poate naşte un sofism perfect - anume că un creator trebuie să ducă o cruce mai grea decât a altora. Aparent aşa este, în realitate nu e nicio diferenţă, fiindcă şi satisfacţiile sunt pe măsură. Un mecanic auto nu suferă din cauza barbariei umane, de acord. Decât dacă aceasta îl loveşte personal, într-un mod prea evident. De obicei, bea un vin şi se culcă. Dar ce mecanic auto se poate lăuda că a creat Coloana Infinitului? Şi exemplele ar putea continua"."Ai văzut **Atingerea mâinii,** a lui Zanussi? Şi acolo puteai găsi multe lucruri foarte interesante, dincolo de criza blazării". "Da, e un film minunat". "Cât timp eşti sincer faţă de tine şi de Dumnezeu, nu ţi se poate întâmpla nimic rău cu adevărat". "Da, cred că ai dreptate. Nu sunt un religios în adevăratul înţeles al cuvântului, dar înţeleg ce vrei să spui. E şi o relaţie de cauzalitate aici". "Chiar, Dan, tu cum reuşeşti să-ţi păstrezi sinceritatea? Chiar şi în condiţii dificile?", nu m-am putut abţine de la a arunca o pastilă efectiv explozivă. "Adevărul e că uneori îmi vine foarte greu să nu mint...", începu prietenul meu, dar fu imediat întrerupt de un hohot nestăvilit de râs. "Ha, ha, ha... Hai, că ai fost tare, Dane, *aici cred că ai fost într-adevăr tu însuţi*".

S-a albit la faţă. "Adică ce vrei să spui cu asta?".

Îmi stătea pe limbă să-l întreb dacă mai dă dedicaţii pe romane erotice. Dar am redresat totul într-o secundă.

"Să vreau să insinuez ceva? A, nu, nici vorbă, mi s-a părut că ai fost ca de obicei, foarte spontan... De aceea am şi râs", i-am răspuns, mimând o oarecare uimire.

M-a crezut.

Discuţia noastră a continuat multe ore, printre halbele de bere, fără a mai atinge niciunul dintre noi vreun subiect delicat.

Nu, Dane, n-am să mă răzbun... Cu totul altceva mă preocupă acum, îmi absoarbe simţurile, gândurile, energia... Mă acaparează într-un joc al pasiunii letale... E o melodie. Nu cred că ai ascultat-o. **Sorrow becomes me.**

*

Clara... Nu ştiu dacă e întru totul corect. Dar sunt sincer, nu te caut din dorinţa de a mă răzbuna pe Sonia.

Mă poţi crede că te-am dorit din prima clipă, de când ţi-am simţit izul proaspăt

aproape de mine, de când m-ai întrebat de acea melodie? Doar că n-am avut curajul să o recunosc. Nici faţă de tine, nici faţă de mine - probabil că nici faţă de Dumnezeu.

Acum însă o spun. Eşti pasiunea mea, nebunia mea, visul meu interzis. Te doresc aşa cum un pământ arid aşteaptă apa.

Am să joc corect - am să merg, în fiecare sâmbătă, în parc. Dacă este să se întâmple cu adevărat ceva între noi, ne vom întâlni. Dacă nu, nu.

Nu... fără numere. Noi doi ne vom reîntâlni sigur... Din ceea ce scepticii numesc "întâmplare".

Mai crezi asta, prinţesa mea? Eu aş vrea atât de mult să o fac... Chiar dacă, în adolescenţă, eram un sceptic.

Am aşteptat-o la multe sfârşituri de săptămână - şi cu cât treceau mai multe şi ea nu apărea, îmi dădeam seama câte speranţe îmi pusesem în acest eveniment. Cât de pierdut, de distrus aş deveni dacă nimic nu s-ar întâmpla.

Ai vorbit de intuiţie... Aşa ar trebui, să se întâmple. O femeie nu poate fi înşelată tocmai de intuiţie.

Într-un târziu, ne-am întâlnit. Sâmbăta. În acel parc. Din "întâmplare".

"Clara, iubita mea... Mi-ai lipsit atât de mult", i-am spus, într-un acces de sinceritate.

Relaţia noastră a debutat tumultuoasă, feerică, ireală. Nu mai contau diferenţa de vârstă, de preocupări, de statut. Era ceva mai presus de toate acestea - o dragoste sinceră, mistuitoare. O premoniţie ascunsă într-un cântec.

Când îi simţeam între mâini trupul fraged, aş fi putut jura că nici nu o cunoscusem vreodată pe Sonia. Că nu mai fusesem îndrăgostit niciodată. Ne contopeam, zburam, visam...

Aşa cum Sonia n-a ştiut niciodată că am aflat despre relaţia ei cu Dan, desigur că n-a bănuit că, la rându-mi, îmi găsisem pe altcineva. Scuzele ei infantile, uneori de-a dreptul imbecile, cum ar fi fost că a plecat dimineaţa la lapte, dar s-a întâlnit cu o fostă colegă de facultate şi a mers la aceasta la o cafea (chiar ştiam, întâmplător, că acea colegă stătea, de fapt, în celălalt capăt al Bucureştiului) erau acoperite de un potop de pretexte venite din partea mea. N-avea decât să le găsească la fel de infantile şi de imbecile pe cât mi se păreau mie ale ei.

Important era că în Clara îmi găsisem adevărata poartă către Infinit. Restul nici nu mă mai interesa.

Merită să vă spun, mai mult pentru anecdotica întâmplării, că la un moment dat am dus lucrurile până într-acolo încât, într-o zi în care eram aproape sigur că se întâlneşte cu Dan, mi-am planificat, la rându-mi, să ies în parc cu Clara, dar faţă de Sonia am pretextat că trebuie să mă întâlnesc cu... Dan Tropovici.

M-a privit aproape îngrozită, moment în care era să mă bufnească râsul. Se temea, vezi Doamne, să nu fie descoperită.

"Eşti sigur că azi te vezi cu Dan?", mă întrebă, deconcertată.

"Foarte sigur...", am plusat. "Doar dacă nu cumva la el ar fi putut interveni ceva", am lăsat o mică portiţă de ieşire.

Multă vreme, cam acesta a fost peisajul zilnic. Până când am fost lovit exact acolo unde mă aşteptam cel mai puţin - la serviciu.

Am fost chemat pe neaşteptate la superiorul direct.

Acesta mi-a explicat în termeni care s-au vrut a fi cât mai decenţi şi civilizaţi că îmi mulţumeşte pentru colaborare, rămânem prieteni, dar nu poate să mai continue să ofere un post ca acela unui individ care "crede în paranormal, OZN-uri, fantome şi alte chestii de acest gen". Şi care "îşi dedică o bună parte a timpului liber studierii unor astfel de inepţii".

M-a lăsat complet mut. Firește, știam care era "politica nepreţuită" a partidului - şi poate că nici n-a avut de ales. De aceea am insistat să vă spun la început când s-au derulat toate acestea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de unde ştia el în ce cred eu şi ce fac în timpul liber? Nu îmi făcusem niciodată publice preocupările.

De altfel, i-am şi spus-o.

"Bine, dar... Nu sunt genul care să se afişeze cu astfel de preocupări. Nu le exteriorizez".

Făcu un gest în eter, către tavanul încăperii.

"Pereţii au urechi... Îmi pare rău", încheie, politicos, dar ferm.

Am rămas consternat, privind albul pereţilor invocaţi ca un idiot.

*

Totul s-a năruit în mai puţin de o lună. Bani, relaţii, prestigiu, tot. Concediile secrete cu Clara, contactele cu editorii, apariţiile în public. **Totul.**

Devenisem un soi de artist cu înfăţişare de hippie, cu barba nerasă şi dormind pe jos, care din când în când îşi mai aduce aminte că i se luau interviuri.

Am înfruntat noua situaţie cu curaj, cu demnitate chiar, întrucât ştiam că în faţa unui Dumnezeu în care cel puţin eu unul credeam, sunt complet nevinovat.

Să fii persecutat pentru o convingere - mai mult, una mai curând ezoterică, şi nicidecum una politică, să fii dat afară de la serviciu, uitat, călcat în picioare – aţi pomenit ceva mai absurd decât atât?

Pentru că asta nu cadra cu materialismul dialectic. Ce imbecili, Doamne, ce avortoni!

Desigur, în prezent, când toate aceste metode au fost date uitării, istorisirea mea pare de-a dreptul ridicolă - dar atunci a fost o adevărată tragedie.

Mi-am jurat însă că voi afla cine mi-a făcut-o. Aveam o cunoştinţă în poliţie şi, cu un pic de efort, puteam să aflu.

Nu ştiu ce anume mi-a alimentat această curiozitate. Acum, după tot ce s-a întâmplat ulterior, sunt înclinat să spun că Satana.

La momentul respectiv, însă, mi se părea un act de dreptate. Să ştiu de unde mi s-a tras.

Aşa am şi procedat. L-am rugat pe amicul meu să cotrobăie prin hârţoagele lor, ceea ce a şi făcut, chiar expunându-se pentru mine.

O vreme, n-a găsit nimic, dar, cam în două săptămâni, a rezolvat-o.

"Rapoartele despre tine şi preocupările din timpul liber sunt semnate Topolino".

"Şi cine e tipul ăsta, Topolino?".

"Ăăă, stai puţin... Numele lui adevărat este, ăăă... Dan Tropovici. Cunoşti pe cineva

cu acest nume?".

"POFTIIIMMM?". Am scăpat, la propriu, receptorul din mână.

"Dacă îl cunosc... Nu, se pare că nu-l cunosc. Deşi ieşeam în fiecare după-amiază la bere împreună".

Parcă cineva mă lovise cu o bâtă în centrul capului.

Nu se poate... Tocmai el! De aceea mă descusea cu privire la părerile mele despre anumite fenomene, de aceea mima afabilitatea...

Am trecut peste faptul că ai fost amantul Soniei, Dane, dar pe asta n-am să ţi-o iert niciodată! NICIODATĂ!!!

Mi-am jurat să mă răzbun.

L-am invitat la mine acasă, sub pretextul de a servi o cafea şi de a discuta pe teme literare. Îmi cumpărasem o armă, unul dintre cele mai scumpe pistoale care se găseau pe piaţă. O afacere atât de rafinată trebuia rezolvată cu stil... Nu-i aşa?

Ne-am aşezat la masă, faţă în faţă, ca doi şahişti care se studiază. Am sorbit lent din cafeaua neagră, aromată.

L-am privit atent, de parcă m-aş fi temut că nu voi păstra o amintire suficient de fidelă a chipului său. Un fel de trecere prin raze X.

- Ştii ce mă scârbeşte cu adevărat la un om, Dan? Ipocrizia. Prefăcătoria, acea deviere care nu poate fi explicată de niciun manual. Mă uit în ochii tăi, îţi spun că eşti prietenul meu, îţi strâng mâna dreaptă, iar cu stânga îţi fur portmoneul din buzunar. Ai pomenit ceva mai josnic decât asta?

- Am fost obligat să...

- Taci! am răcnit. Cu greu, dar aş fi putut trece peste relaţia ta cu Sonia. Paradoxal, acest lucru m-a ajutat şi pe mine să-mi găsesc adevărata iubire. Dar să mă descoşi cu privire la sursele de inspiraţie, la părerile despre paranormal, la lucruri de intimitate ale unui artist, pentru ca apoi să mă torni la Securitate, unor imbecili, unor grobieni în uniforme de colonei, acesta este într-adevăr un lucru abject! "Subiectul a refuzat să...". Asta am fost pentru tine, Dan? Un subiect?

- Dă-mi voie...

- Nu. Nu-ţi mai dau voie. Mi-am pierdut soţia, slujba, ba chiar şi dorinţa de a trăi. Mi-am irosit ani din viaţă, mi-am golit conturile. Totul, din cauza "celui mai bun prieten". E o farsă tristă, aberantă, inimaginabilă.

Nu-ţi mai dau voie, am reluat, după o scurtă pauză. Ne aflăm chiar la capătul drumului. Şi pentru mine, dar... şi pentru tine, am adăugat, armând pistolul.

Click. Un sunet rece, metalic, prevestitor de moarte.

Apoi am tras, de trei, patru, cinci ori... Direct în piept.

Dan Tropovici s-a prăbuşit la podea şi a rămas inert, cu pieptul însângerat.

Am rămas bulversat, cu arma în mână, lângă cel care îmi adusese iniţial cele mai mari bucurii... Pentru ca totul să se sfârşească în dezastru. S-a terminat. Nu ştiu ce voi face în continuare, cum voi reacţiona, dar important e că s-a terminat.

Peste doar o jumătate de minut, am auzit soneria de la intrare. Nu se poate! Cine o fi? Aveam un plan întreg prin care urma să scap de cadavru, dar nu prevăzusem nimic timp de 20 de minute de la crimă.

Am privit prin vizor. Era Clara!

Am întredeschis uşa, pentru ca nu cumva să creadă că sunt cu altă femeie.

- Clara, scuză-mă acum, lucrez la ceva foarte important... Vorbim mâine, bine?

Mi-a aplicat o lovitură dură pe neaşteptate şi a năvălit în apartament. În doar câteva momente, se afla chiar în faţa trupului neînsufleţit al lui Dan.

M-am târât către interior şi am urmărit-o cum plânge necontrolat. Se zguduia, efectiv, de plâns.

- Ce i-ai făcut lui *tata?* Ce i-ai făcut *tăticuţului meu?,* i-am desluşit cuvintele, printre sughiţuri.

Aceasta a fost, de fapt, lovitura de graţie. Cea în urma căreia am căzut definitiv. Iată suprema ironie a sorţii! Iată de ce Dan nu-mi prezentase niciodată familia! Parcă pentru a se asigura că oricum mă va răpune, de dincolo de mormânt.

- Ce spui, iubirea mea? El era... **tatăl tău?,** am îngăimat, deşi îmi era foarte clar ceea ce spusese.

- N-am să ţi-o iert niciodată! NICIODATĂ!, repetă Clara, pe un ton sinistru, venit de dincolo de lume.

Am icnit scurt, într-o durere neomenească. Privirea mi-a alunecat involuntar către perete, unde se afla alegoria rusească.

Tabloul înfăţişându-l pe Crist întorcând, simbolic, şi celălalt obraz. Preferatul meu.

Am strigat tare, din ce în ce mai tare, simţind că devin o rană vie, apoi violentele emoţii care au urmat mă tem că m-au aruncat pentru totdeauna în lumea halucinaţiilor şi a umbrelor.

*

- Deci... acesta a fost momentul decisiv. Conştientizarea faptului că ai devenit, fără să ştii, ucigaşul tatălui iubitei tale... După aceea, te-ai prăbuşit complet.

- Doctore... Ceea ce am să-ţi spun acum îţi va părea o glumă proastă. Aproape că îmi doresc ca *acesta să fi fost singurul moment de nesuportat.* Dar ceea ce a urmat întrece orice imaginaţie. Aşadar, încă un pic de răbdare.

După ce Clara a plecat, m-am prăbuşit în pat, gâfâind, simţind că mă sufoc. Cred că n-am dormit o noapte şi o zi, poate chiar mai mult. Testam pragul de sus al durerii pe care îl poate atinge cineva.

Când, în sfârşit, am aţipit vreo câteva ore, am visat că eram la un picnic, eu, Dan, Sonia şi Clara. Eu o îmbrăţişam pe Clara, iar el pe Sonia. Ştiam amândoi, ajunsesem la minunatul prag al înţelegerii superioare şi al acceptării. Făceam glume pe pajiştea înverzită, soarele ne bătea cu putere în obraji. *"Dan, eu cred că este minunat ceea ce se întâmplă. Te aştept pe la mine într-o zi, am un tablou minunat, o alegorie rusească...",* am rostit atunci.

Cu greu am putut depăşi durerea provocată de momentul trezirii. Dar când - totuşi - am reuşit s-o fac, m-am hotărât să mă predau poliţiei.

Era singurul final logic, acum că o pierdusem şi pe Clara, şi nu oricum, ci pentru eternitate.

A doua zi, m-am îndreptat către secţia de poliţie. Aproape că nu mă gândeam deloc la răcoarea şi chinul ce mă aşteptau în celulă, singurul lucru care mai conta pentru

mine în acele momente era să îmi despovărez cât de cât conştiinţa.

După o aşteptare destul de lungă şi de plictisitoare, am fost primit de un căpitan.

- Bună ziua, am rostit, pe nerăsuflate. Sunt aici pentru a face, de fapt, un autodenunţ.

- Vă ascult, rosti căpitanul, politicos, dar circumspect.

- Trebuie să raportez că am comis o crimă. Alaltăieri l-am ucis pe tovarăşul Dan Tropovici... care, de altfel, mi-a fost şi prieten.

Aşa. În sfârşit, am zis-o. De acum încolo, probabil că va fi mai simplu.

- Înţeleg şi accept să suport rigorile legii pentru nefericita mea faptă.

Căpitanul m-a scrutat cu atenţie, apoi a privit undeva către fereastră.

- Pe cine ziceaţi că aţi ucis alaltăieri?, mă chestionă, nedezlipindu-şi privirea de la geam.

- Pe tovarăşul Dan Tropovici... Imposibil să nu-l ştiţi, este un cunoscut scriitor şi colaborează şi cu Securitatea.

- Fireşte că îl ştiu, rosti căpitanul, pe un ton care mi s-a părut, supremă ironie, că este unul amuzat. Am vorbit cu dânsul chiar în această dimineaţă.

- Oh, nu... Nu înţeleg cum de mai poate fi un scriitor cu acelaşi nume.

M-am scotocit repede prin buzunare, căutând o poză a fostului meu prieten. Ah! În sfârşit, am găsit una.

- Mă refer la *acest* Dan Tropovici, am adăugat, arătându-i poza.

- Da, răspunse pe un ton imperturbabil. Şi eu mă refer tot la *acest* Dan Tropovici.

Incredibil. Parcă jucam amândoi într-o scenă de Ionesco. Aproape că îi venea să râdă.

- Bine, dar este... imposibil, am articulat.

- Ce anume este imposibil?, continuă căpitanul, cu acelaşi umor englezesc. Să ucideţi o persoană care este vie şi nevătămată?

- Mă tem că nu vă pot lămuri acum. Dar voi reveni împreună cu Clara, fiica decedatului... Ea vă va confirma spusele mele.

- Nu este nevoie să reveniţi, replică poliţistul, pe un ton ceva mai serios. Am vorbit cu Dan Tropovici azi-dimineaţă fiindcă fata sa avea nevoie de un act de la noi... Din întâmplare, nu a părăsit încă secţia noastră. O pot chema chiar acum.

- Vă rog, am rostit, perplex.

Peste încă câteva minute, Clara a intrat în încăpere.

- Îl cunoaşteţi pe domnul? o chestionă poliţistul.

Clara a privit undeva departe, prin mine.

- Nu. De ce?

- Clara, n-are rost... Am mărturisit totul şi voi suporta consecinţele. E corect să fie aşa.

- Cine sunteţi, domnule? Ce aţi mărturisit?

- Că l-am ucis pe Dan. Asta. Asta am mărturisit.

- Domnule, sunteţi sigur la cine anume vă referiţi?

Am simţit că mă enervez din cale afară.

- Vrei să încetezi odată cu pronumele de politeţe? Măcar melodia noastră ai putea să ţi-o aduci aminte... *Sorrow becomes me.* Melodia noastră, Clara.

Iubita mea m-a privit aproape cu milă, nepărând să mă recunoască în vreun fel.

- Cred că este clar, rosti căpitanul. Sărmanul om are nevoie de tratament, de asistenţă de specialitate.

- Futu-te-n gură de tablagiu nenorocit! **Eu am nevoie de tratament?!** Băga-mi-aş...

- Nu-l luaţi în seamă, rosti Clara pe un ton care s-ar fi vrut a fi în şoaptă. Aşa sunt toţi...

Ei bine, astfel am ajuns, oficial, la balamuc. Mi-au promis că nu-mi vor face niciun rău - şi într-adevăr s-au ţinut de cuvânt. Mi-au dat un tratament, am dormit buştean, dar nu m-au făcut "legumă". Nu m-au "tâmpizat".

Dar nici nimic din cele petrecute n-am reuşit să înţeleg. Mi-am jurat însă că o voi face, într-o zi.

*

- Aşadar, din acest moment, confruntat cu...

- Nu, vă rog, încă nu am terminat. Nu mai am foarte mult. Îmi cer scuze pentru eventualele inconveniente, dar, dacă vă spuneam povestea pe sărite, n-aţi mai fi înţeles.

În spital am avut deseori coşmaruri, căpătasem chiar o mică manie a persecuţiei. Totuşi, tratamentul acela nu a fost inutil. După o vreme, am ieşit. M-am reîntors la lucrurile zilnice, mi-am găsit o nouă slujbă, deşi mai măruntă decât precedenta.

N-am reuşit însă să înţeleg cu niciun chip ce s-a petrecut, cu adevărat, între mine, Dan şi Clara. Admiţând că prima parte nu este reală şi că Dan trăieşte, iar pe Clara n-aş fi cunoscut-o, darămite să mai fi şi avut o relaţie cu ea, cum să-mi explic amintirile şi fragmentele atât de clare pe care le am, pe care vi le-am povestit în detaliu? La un moment dat mi-a trecut prin cap că Dan a scăpat cu viaţă în urma împuşcăturilor mele şi apoi, ca să se răzbune, în cooperare cu Clara, mi-a înscenat o poveste ca să ajung să mă cred nebun. Însă un singur lucru nu se potriveşte în această variantă, ba chiar deloc. Timpul. N-avea când, în două zile, să se facă bine, să iasă în afara oricărui pericol, să o trimită pe Clara la aceeaşi secţie la care m-am predat eu. În plus, nici nu putea şti dacă am să mă predau sau nu, şi unde anume o voi face. Deci cade şi ipoteza aceasta.

În sfârşit, dacă totul ar fi conform primei părţi, ce poliţist din lume m-ar fi eliberat pe motiv că presupusa victimă trăieşte? Şi cum s-ar putea explica atitudinea Clarei?

Crede-mă, am întors-o pe toate feţele. Oricum ai da-o, n-are nicio logică.

După un timp, mi-am luat inima în dinţi şi m-am hotărât să fac ceva care să mă ajute să înţeleg. Trebuia să mă duc la domiciliul lui Dan şi al Clarei şi, în funcţie de o a treia confruntare cu versiunile lor, să trag, în cele din urmă, o concluzie.

Zis şi făcut.

Am pornit cu Renault-ul către reşedinţa lor. Am parcat la o oarecare distanţă, apoi m-am apropiat încet. Când să apăs soneria, m-au întrerupt nişte sunete extrem de lascive care veneau din dormitor. Of! Nu voiam să pic chiar într-un astfel de moment.

Împins de o curiozitate maladivă, mi-am apropiat faţa de fereastră. Am rămas complet înmărmurit.

În cameră tronau cruci întoarse şi reprezentări ale lui Satan. Din combină se auzeau nişte versuri închinate diavolului, iar Dan, Sonia şi Clara se dedau uneia dintre cele mai obscene şi perverse partide de sex în trei pe care le-aş fi putut vedea vreodată!

Vă daţi seama! Dan, punându-şi-o cu propria fiică! Cu nepreţuita Clara!

Am simţit că mi se face rău. Şi totuşi, nu puteam acţiona în niciun fel. Primul episod mă pusese în gardă.

Vă închipuiţi de ce ridicol perfect aş fi putut să mă umplu dacă, ulterior, faţă de Dan (presupunând că acesta ar fi trăit) sau faţă de Clara aş fi făcut vreo aluzie la cele văzute în acea după-amiază, iar oricare dintre ei ar fi putut lesne avea o reacţie asemeni celei de la secţia de poliţie.

Adică o uimire neprefăcută de genul **acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.**

Mărturisesc că şi mie îmi vine greu să cred că s-a petrecut. Şi totuşi, am văzut întreaga scenă cu ochii mei. La fel de real ca şi încărcătorul golit în pieptul lui Dan. Dar este deja evident că una dintre versiuni nu poate fi reală, se exclud reciproc.

Aşadar, am trei versiuni, una mai înfiorătoare decât cealaltă, şi nu ştiu pe care s-o iau drept autentică. Noaptea am coşmaruri teribile, iar ziua îmi doresc să mor.

Acum de-abia, cred că mi-am terminat istorisirea. Ce mă sfătuiţi să fac?

Doctorul a oftat adânc. A stat preţ de câteva minute, ca pentru a cântări soluţia adecvată, apoi a completat apăsat o reţetă.

- Urmaţi timp de o săptămână acest tratament. Apoi veniţi la o nouă consultaţie. Am să mă mai gândesc şi eu între timp şi vom discuta atunci.

*

Am procedat întocmai. Nu am sesizat o ameliorare semnificativă decât la perioadele de somn. Dormeam mai uşor, mai odihnitor ca de obicei. Însă în restul timpului, lucrurile erau aproape la fel de rele ca şi până atunci. Probabil că nici n-aveau cum să fie altfel, cu atâtea amintiri traumatizante.

Oricum, eram hotărât să nu încerc să îi contactez nici pe Dan, nici pe Clara, până când psihiatrul nu mă va lămuri cât de cât. Era clar că riscam să declanşez un nou mecanism infernal, pe care mai mult ca sigur nu-l voi mai putea opri.

Săptămâna a trecut foarte greu, infernal aproape, dar a trecut. Un pic mai odihnit, dar cu aceleaşi semne de întrebare, am bătut din nou la uşa lui.

- Bună ziua. Luaţi loc, vă rog.

- Bună ziua. Mulţumesc.

- Am analizat atent cazul dvs. Cred că cel mai bine este să vă comunic versiunea care mi se pare a fi cel mai aproape de adevăr, iar dumneavoastră îmi veţi confirma sau infirma, la final.

- Da, cred că este o idee bună. Vă ascult.

- Personal, cred că nu a avut loc nicio crimă. Şi nici scena din acea după-amiază.

Dumneavoastră aveţi o imaginaţie debordantă, care a fost însă stimulată cu ceva, un drog, cel mai probabil, şi din această suprapunere s-a născut totul.

Iată însă cum interpretez, cronologic, cele relatate de dvs. Probabil că a fost, într-o primă fază, benefică întâlnirea dvs. cu Dan Tropovici. Ulterior însă, v-aţi simţit copleşit, strivit de personalitatea lui, şi simţeaţi, inconştient, nevoia unui lucru care să-l discrediteze. Să-l dărâme de pe piedestal. Acel lucru s-a materializat într-o presupusă relaţie pe care ar fi avut-o cu Sonia, soţia dvs. Odată trădat, puteaţi trece la contraatac şi să-i răspundeţi cu aceeaşi monedă, având o relaţie cu fiica lui. Însă din acel moment, el devine pentru dvs. un rival; chiar dacă nu unul clasic, el reprezintă totuşi principalul obstacol între dvs. şi Clara.

Pentru a-l elimina definitiv, îl împovăraţi şi cu vina turnătoriei la Securitate, apoi îl lichidaţi. Sau credeţi că o faceţi.

În acelaşi timp, vă simţiţi vinovat de relaţia frizând ilegalitatea pe care o aveţi cu eleva Clara, astfel încât ea devine materializarea fructului oprit. Şi cum ar putea-o face mai bine decât dezvăluindu-se ca fiica celui decedat, dvs. devenind asasinul! Astfel iubirea dintre voi devine în mod total interzisă, inaccesibilă, lucru confirmat şi la secţia de poliţie, când Clara nu identifică melodia **Sorrow becomes me.** Deci refuză jocul şi vă refuză, implicit, şi pe dvs.

În conştient, asta vi se poate părea just, o pedeapsă meritată, dar în subconştient Clara, obiectul adoraţiei dvs., devine vinovată că nu vă poate iubi. Devine la fel cu celelalte femei. Devine întruchiparea concepţiei dvs. despre femei dinainte de a o cunoaşte pe ea - adică, pe scurt, *o târfă.* Lucru concretizat în viziunea abominabilă din acea după-amiază. În plus, cei doi devin exponenţii diavolului, în vreme ce dvs. încercaţi să vă absolviţi de orice vină, arborând o conduită castă, morală.

Vedeţi, cazul dvs. ar fi perfect dacă l-am încadra în oniric. Dacă totul ar fi un vis, totul ar fi, de asemenea, explicabil. Chiar dacă visurile se contrazic de la un moment dat încolo. În consecinţă, mie nu îmi revine decât misiunea de a identifica ce anume a putut anihila graniţa (oricum fragilă) dintre real şi imaginar, punându-vă în situaţia (pe care o găsesc într-adevăr cumplită) de a trăi totul **ca şi cum ar fi fost adevărat.** De a lua potenţialul element oniric drept realitate.

Ei bine, aici nu pot să găsesc decât două posibilităţi: o medicaţie neadecvată care a putut deveni, în timp, halucinogenă, sau un drog foarte puternic, cum ar fi cocaina sau LSD-ul. Dacă vă menţineţi părerea că în ospiciu nu v-au supus unui tratament brutal sau inadecvat, nu rămâne decât varianta a doua...

Ce ziceţi? Cât de aproape sunt de adevăr?

Am stat preţ de câteva minute, analizându-i raţionamentul.

- În mod sincer, cred că sunteţi foarte aproape de adevăr. Are logică tot ceea ce spuneţi. Totuşi, ca şi în cazul reveriilor sau al "realităţilor" mele, este un element care nu se potriveşte. Fiindcă nu am mai putut rezista tensiunii, am recurs într-adevăr la stimulente. Dar după ce am ieşit din ospiciu. Rămâne de neexplicat primul episod, cel cu aşa-numita ucidere a lui Dan. Atunci nu-mi amintesc să mă fi aflat sub influenţa vreunei substanţe.

- *Nu vă amintiţi?* Adică - nu sunteţi sigur?

- Da, cred că este cea mai corectă formulare. Nu vreau şi nici nu am interesul să vă induc în eroare cu ceva.

- În regulă, am să mă gândesc la asta. Urmaţi acelaşi tratament de întreţinere şi mai discutăm săptămâna viitoare.

- OK. Vă mulţumesc, domnule doctor. Ne vedem săptămâna viitoare.

- Şi eu vă mulţumesc. Pentru sinceritate.

Am închis uşa încet, apoi am păşit pe covorul moale din faţa cabinetului său. Însă ceva m-a întors din drum, determinându-mă să-mi lipesc, uşor, urechea de uşă. Un fragment de conversaţie telefonică.

"*Alo... Salut, Dane, ce faci? Cine, amicul? Acum a ieşit de la mine*".

"Ţine-l tot aşa, fă-l să creadă că totul e o halucinaţie".

"Mda, cred că e cel mai bine aşa... Apoi ne vedem la una mică în dormitor, cu micuţa Clara...".

"Ha, ha, ha... Da, te pup...".

Incredibil.

Totul se învârteşte în jurul meu. În mod normal, ar trebui să-i ucid pe amândoi. Dar dacă doctorul n-a minţit? Dacă am halucinaţii? Şi nu orice fel de halucinaţii, ci unele menite să-mi satisfacă, într-un fel sau altul, subconştientul? Un fel de day-dreaming, o ficţiune pe care o iau drept realitate? În care dintre scenarii e mai puţin periculos să intru?

Flashback.

- N-am să ţi-o iert niciodată! NICIODATĂ!, repetă Clara, pe un ton sinistru, venit de dincolo de lume.

Am icnit scurt, într-o durere neomenească. Privirea mi-a alunecat involuntar către perete, unde se afla alegoria rusească.

Care e adevărul? Mă tem că n-am să-l aflu niciodată! NICIODATĂ!, mi-am rostit, şi m-am îndepărtat cu paşi domoli, liniştiţi de cabinetul doctorului.